

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 267/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť L. G. – N., K., zastúpenej advokátom JUDr. M. Š., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžf 18/2010 z 15. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. G. – N. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2011 doručená sťažnosť L. G. – N., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. Š., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžf 18/2010 z 15. februára 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou doručenou Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) 24. októbra 2008 domáhala preskúmania rozhodnutí Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/227/8869-75416/2008/994291-r z 30. septembra 2008, č. I/227/8018-76449/2008/990033-r z 29. septembra 2008, č. I/227/8018-76445/2008/990033-r z 30. septembra 2008, č. I/227/8018-75182/2008/990033-r z 22. septembra 2008, č. I/227/8018-76450/2008/990033-r z 29. septembra 2008, č. I/227/8018-75226/2008/990033-r z 23. septembra 2008, č. I/227/8018-62721/2008/990033-r z 15. júla 2008. Krajský súd rozsudkom č. k. 14 S 119/2008-90 z 20. mája 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu zamietol. O odvolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 Sžf 18/2010 z 15. februára 2011 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Sťažovateľ má za to, že súd mu mal umožniť konať pred súdom a to spôsobom, aby mohol uviesť skutočnosti, ktoré mu mali byť na prospech, riadne preukázať nemožnosť dostaviť sa na pojednávanie a súd konal v jeho neprítomnosti.

Počas celého konania, tak v zmysle správneho poriadku, ako aj počas preskúmania napadnutých správnych rozhodnutí sa navrhovateľ snažil preukázať, že k splneniu jeho povinností vyplývajúcich pre neho zo zákona o DPH splnil. Podáva túto sťažnosť s vedomím, že správne orgány uplatnili prezumpciu správnosti svojho rozhodnutia a súdy ju vo svojich rozhodnutiach prejudikovali, bez ohľadu na odňatú možnosť konať pred súdom a uviesť skutočnosti, ktoré svedčili v jeho prospech. Krajský súd v Trnave, ako aj odvolací súd podľa názoru navrhovateľa pri vyhodnotení dôkazov nezohľadnili všetky skutočnosti, nenáležite zistili skutkový stav, neaplikovali pri vyhodnotení dôkazov právne predpisy vzťahujúce sa na jeho prípad a preto vydali nesprávne rozhodnutia.“

Sťažovateľka na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo zaručené v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. januára 2011 v konaní vedenom pod č. k. 4 Sžf 18/2010 porušené bolo.

2. Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Krajského súdu v Trnave bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, a to rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Sžf 18/2010 zo dňa 15. februára 2011, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 11. februára 2010 č. k. 14 S 119/2008-90.

3. Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Krajského súdu v Trnave boli porušené základné práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Sžf 18/2010, ktorým Najvyšší súd slovenskej republiky potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa č. k. 14 S 119/2008-90.

4. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Sžf 19/2010 zo dňa 15. februára 2011, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa č. k. 14 S 119/2008-90 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

5. L. G. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet advokátovi JUDr. M. Š., B.

6. Pozastavuje sa výkon napadnutých rozhodnutí, a to rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, č. k. 14 S 119/2008-90 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Sžf 18/2010.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane

týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávnenou osobou, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Podľa zistení ústavného súdu napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 6. apríla 2011, pričom sťažnosť bola na poštovú prepravu podaná 8. júna 2011, teda po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe tohto zistenia ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2011